

[Aase Olesen.]

grundelse har ministeren for, at en mand, der har en indtægt, der er så høj, at han ikke kan modtage børnetilskud til sine børn, skal have et konetilskud på over 5.000 kr. i 1977, hvis han blot sørger for at have papir på hende og hun ingen selvstændig lønindtægt har, også selv om hun ikke har mindreårige børn at passe?

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg vil gerne takke de ordførere, der har været positive over for forslaget. Jeg vil også gerne takke de ordførere, der har givet udtryk for vilje til at gå ind i et aktivt udvalgsarbejde omkring forslaget. Jeg har forstået, at det vil ske med det sigte at forbedre forslaget i forhold til det, som er lagt på folketingets bord.

Jeg vil gerne tage nogle af de mere principielle ting op i mine bemærkninger her.

En af de ting, der har været berørt af flere ordførere, har været det problem, at der ikke med det foreliggende lovforslag skabes ligestilling mellem ægtefæller, gifte skatteydere og ikke-gifte skatteydere. Det er fuldstændig rigtigt, at der ikke med dette forslag skabes denne ligestilling. Jeg vil gerne sige, at det giver forslaget sig heller ikke ud for. Det har i sin undertitel det i sig, at det er en ligestilling mellem ægtefæller. Jeg må være helt uenig med hr. Steen Folke, som påstår, at det er falsk varetegnelse. Jeg tror ikke, hr. Steen Folke med rette kan påstå, at der ikke skabes denne ligestilling mellem ægtefæller i skattemæssig henseende. Forslaget løser ikke alle de problemer, der i øvrigt ligger med hensyn til ligestilling i samfundet, men det giver forslaget sig heller ikke ud for.

Jeg skal vende tilbage til det principielle. Det er klart, at vi har overvejet muligheden af en fuldstændig særbeskatning, men der er mange grunde, der taler imod en sådan. Vi har i vores formuefællesskab i ægteskabet fri dispositionsret, og en fuldstændig særbeskatning ville lukke op for muligheden for at placere gevinst af formuegoder på den, der har den laveste indtægt, og tilsvarende at flytte fradragene over, hvor den højeste indkomst ligger. Og det er helt gratis, for i den situation, hvor ægteskabet eventuelt opløses, skal man jo dele fællesformuen alligevel. Der er ingenting, der forhindrer, at man flytter på dispositionsretten over disse ting, mens ægteskabet består, og dis-

ponerer ud fra, hvad der er skattemæssigt mest hensigtsmæssigt. Det betyder, at en sådan fuldstændig ophævelse af de skattemæssige virkninger af formuefællesskabet ville give en række familier mulighed for at foretage skattemæssige dispositioner og dermed opnå en lavere beskatning. Det er jo fortrinsvis i de ægteskaber, hvor man har formue af nogen betydning.

Det behøver ikke at komme til at koste noget særligt provenu, men hvem kommer til at betale det? Det gør ikke alene den mand med den høje indkomst, som fru Aase Olesen stillede et spørgsmål til mig om for et øjeblik siden, men det gør de titusinder, ja snesevis af tusinder af familier, der har baseret deres indtægt på én arbejdsindkomst. De kommer til at betale for, at nogle, der har betydelige formuer, kan flytte rundt med dem, som det skattemæssigt er mest hensigtsmæssigt. Det er efter min og regeringens holdning ikke en rigtig ændring i vores byrdefordeling af den samlede beskatning.

Jeg vil derefter vende mig til hr. Bernhard Baunsgaard, som fuldstændig rigtigt siger, at det af § 4 fremgår, at det er manden, der beskattes af indkomsterne og af formuerne både for sig og sin hustru – og så kommer der nogle undtagelser, siger hr. Bernhard Baunsgaard. Det er rigtigt. Jeg forstod også på det, hr. Kampmann sagde før, at undtagelserne jo er den store del af indtægtsmassen. Derfor er der vel ikke noget forkert i at understrege, at vi er kommet meget langt i retning af en særskilt beskatning af mand og hustru. Det, vi taler om, også i det forslag, der ligger her, er den forholdsvis begrænsede del, der er tilbage, en så begrænset del, at jeg har fundet det rimeligt på baggrund af det, der hidtil er sket, og det, der ligger i dette lovforslag, at ændre formuleringen af § 4, således som det er foreslået.

Jeg vil gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at det ikke så meget har været problemet med, at der ikke er et stort provenu at sætte til ved en ændring af skattelovgivningen på dette felt. Det, der har været grundlaget og udgangspunktet, er, at jeg ikke har ønsket at foretage denne ændring i skattebyrdens fordeling for fortrinsvis midaldrende med ikke voldsomt store indkomster, så de får en øget skattebyrde i kraft af, at de nu kun kunne udnytte det ene personfradrag, til gunst for dem, der har formuegoder.

Jeg vil gerne videre til hr. Bernhard Baunsgaard sige, at eksemplet med direktøren og